

[Taanquist]

gælder i det hele taget alle spørgsmål om folk, der kommer i klemme under overgangen fra de gamle til de nye regler.

Det er klart vores hensigt, at disse lovændringer skal blive en forbedring for dem, der på grund af sygdom, ulykke eller arbejdsskader ikke kan finde tilbage til arbejdsmarkedet på egen hånd. Værktøjet hertil er revalideringsydelsen, men lad mig i denne forbindelse gøre det klart, at revalideringsydelsen ikke er nok i sig selv.

Det, der skal være den socialpolitiske fornyelse, er, at der på grundlag af revalideringsydelsen nu kan udarbejdes realistiske erhvervsplaner for revaliderende. Heri ligger jo virkelig en mulighed for at bringe folk tilbage til arbejdsmarkedet, og de må gerne vende tilbage med bedre kvalifikationer end dem, de havde, da de af den ene eller den anden grund forlod det.

Dermed har jeg også antydnet, at vi lægger vægt på, at man i så høj grad som muligt bruger uddannelsessystemet i stedet for de mere traditionelle revalideringsinstitutioner, og at vi lægger vægt på, at der tages hensyn til den enkeltes egne ønsker.

Vi ønsker under udvalgsarbejdet at skabe sikkerhed for, at lovforslaget tages alvorligt i kommunerne, således at der faktisk udarbejdes de erhvervsplaner, som loven omtaler, og de bliver fulgt op.

Vi vil stille forslag om en ændret formulering af loven, så revalideringsydelsen i højere grad bliver en ret for den enkelte. Det må være en ret at blive revalideret, når man har mistet sin erhvervsevne, og det må sikres, at kommunerne ikke smyger sig udenom. Det må også sikres, at kommunernes muligheder ikke bliver ødelagt af besparelseskra v fra regeringen, og i denne forbindelse ønsker vi, at der ændres på refusionsreglerne.

Vi havde i den socialdemokratiske gruppe regnet med, at lovforslaget om en revalideringsydelse var blevet fremsat som et selvstændigt lovforslag, og det vil vi da også stille forslag om. Revalideringsydelsen kan få relationer til andre love, f.eks. arbejdsskadeloven, som vi ved at socialministeren har haft tanker om før, og forslaget om en ungdomskontrakt og måske andre love, og så er det da lettere, hvis man har bestemmelserne samlet i én selvstændig lov frem for at skulle indarbejde bestemmelserne i en række forskellige love.

Jeg understreger, at vi ønsker, at revalideringsydelsen skal være en retsbestemt ydelse. Netop på arbejdsskadeområdet ved vi, at mange mennesker landet over på grund af banale arbejdsskader i dag er tabt for arbejdsmarkedet og samfundet, fordi der ikke er blevet iværksat en reel revalidering, bl.a. fordi det ikke har været muligt at skabe rimelige økonomiske vilkår under revalideringen. Det drejer sig i høj grad om mennesker, der har både forudsætninger for og motivation til at gå i gang med en genoptræning eller en ny uddannelse, og i stedet har vi indtil nu i stor stil påført dem en psykisk og social nedtur.

Som socialministeren har understreget, hænger de to love nøje sammen, og især er der sammenhæng mellem revalideringsydelsen og forslaget om at forkorte varigheden af retten til at modtage sygedagpenge fra to til ét år.

Det er ikke et formål i sig selv at nedsætte retten til sygedagpenge, men når et menneske har været borte fra sin arbejdsplads i et år af helbredsmæssige årsager, er det altså på tide, at der gøres noget andet end passivt at udbetale sygedagpenge.

Vi ved godt, at der allerede nu findes bestemmelser om, at sagerne skal vurderes med visse mellemrum med henblik på, om der skal iværksættes andre foranstaltninger, men vi ved også, at dette kun i få tilfælde har ført til en indsats, der har været tilfredsstillende for den eller de pågældende. Disse bestemmelser får nu et realistisk indhold på baggrund af revalideringsydelsen og, vil jeg igen understrege, de fremadrettede erhvervsplaner, der nu kan udarbejdes.

De øvrige forslag i de to lovforslag kan den socialdemokratiske gruppe stort set tilslutte sig, ikke mindst fordi de som nævnt er blevet til i enighed under et udvalgsarbejde med tilslutning fra vor part på arbejdsmarkedet, LO.

Vi vil i øvrigt også under udvalgsarbejdet være opmærksom på, om der kan opstå ligestillingsproblemer, og dem vil vi så tage fat på særskilt. Vi kan selvfølgelig ikke medvirke til en yderligere forringelse af ligestillingen.

Og ikke mindst kan vi tilslutte os forslaget om at forlænge arbejdsgiverperioden fra én til to uger. Vi så den meget gerne forlænget yderligere. Det er klart påvist, at forholdene på arbejdspladsen – og ikke mindst arbejdsmiljøforhold – har stor indflydelse på de ansattes syge-